

РЕШЕНИЕ

№ 808

гр. София, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **7356** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/. Образувано е по жалба на Н. Д. Д. от [населено място], против Заповед № ЧР-03-95/22.06.2021г. на министъра на правосъдието, с която за дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.1 и т.2 във вр. с ал.1 ЗДСл на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание по чл.90, ал.1, т.2 ЗДСл „порицание“. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Конкретно се сочи, че дисциплинарното наказание е наложено извън законния двумесечен срок по чл.94 от ЗДСл - нарушението е открито на 01.03.2021г., видно от писмо рег.№91-00-45/01.03.2021г., с което ресорния зам.министър е запознал министъра с нарушението, а наказанието е наложено на 22.06.2021г., след повече от три месеца. Твърди се, че от събраните по дисциплинарната преписка доказателства не се установяват извършени от страна на Д. виновни нарушения, като работата по проекта е екипна, а въпросът за законосъобразността на отказа за верификация на проекта и налагане на финансови корекции, във връзка с който е наложено дисциплинарното наказание, е отнесен до решаване от компетентния съд, като до произнасянето му няма друг компетентен орган, който да установи дали е допуснато неизпълнение на служебните задължения от страна на ръководителя на проекта Д.. Иска се съдът да отмени оспорената заповед. Претендират се направените по делото

съдебни разноски.

В съд.з. жалбоподателят Н. Д. Д., чрез адв. Б.К., поддържа жалбата.

Ответникът - министър на правосъдието, чрез юриск.М. в съд.з. и в представени от него писмени бележки, оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл.168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от лице с правен интерес, за което оспорената заповед е неблагоприятна, и при надлежно удостоверена представителна власт. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Не се спори по делото, а се установява и от представените по делото документи, че жалбоподателят Н. Д. Д. заема длъжността „финансов инспектор по Закона за частните съдебни изпълнители“ в дирекция „Взаимодействие със съдебната власт“ в Министерство на правосъдието, като със Заповед №ЛС-04-15-14/17.11.2017г. на оправомощения зам.министър на правосъдието ѝ е възложено да ръководи цялостното изпълнение на проект „Усъвършенстване на модела на съдебните експертизи“ по договор №BG05SFOP001-3.001-0017-C01/17.11.2017г. по оперативна програма „Добро управление“ с бенефициент Министерство на правосъдието.

Със Заповед № ЧР-03-28/08.03.2021г. на министъра на правосъдието и Заповед № ЧР-03-31 от 10.03.2021г. на председателя на Дисциплинарния съвет е образувано на основание чл. 96, ал.1 от ЗДСл дисциплинарно дело № 1 от 2021г. срещу държавния служител Д.. Същото е образувано по повод писмо с рег.№91-00-45/01.03.2021г. на заместник-министъра на правосъдието и главния секретар на Министерството на правосъдието, с което са докладвали на министъра на правосъдието относно изпълнението на проект „Усъвършенстване на модела на съдебните експертизи“. Посочили са получени през месец февруари 2021г. последователни решения за отказ от верификация и налагане на финансова корекция по проекта на Оперативна програма „Добро управление“ (ОПДУ) и предвид неизпълнение на задължения на ръководителя на екипа са направили предложението за образуване на дисциплинарното производство срещу Д. за некомпетентно управление на проекта и разходване на представената безвъзмездна финансова помощ, забавяне на коригиращи действия за отстраняване на неправилно изпълнение на показатели по проекта и представяне на необходимата документация за верификация на средствата от УО на ОПДУ, както и недиалогичност с представителите на УО на ОПДУ по време на извършена проверка на място.

Във връзка с цитираното писмо и съгласно решение на ДС по протокол № 1 от 15.03.2020г. жалбоподателката е уведомена за образуваното срещу нея дисциплинарно производство като ѝ е предоставена възможност да предостави писмени обяснения и доказателства относно изложеното в писмо № 91-00-45 от 01.03.2021г. на заместник- министъра на правосъдието и главния секретар на Министерството на правосъдието. С рег. № 91-00-45/25.03.2021г. са постъпили писмени обяснения от Н. Д., към които са приложени и писмени доказателства.

В обясненията си Д. посочва, че от нейна страна не са извършени посочените нарушения по отношение на управлението на проекта, още по- малко виновно, с оглед на което не са налице и законовите предпоставки за образуване и продължаване на

дисциплинарното производство.

С писмо от 16.06.2021г. жалбоподателката е поканена да се яви пред дисциплинарно наказващия орган на 18.06.2021г. за да бъде изслушана. На посочената дата и час е проведено изслушването на жалбоподателка, за което е съставен протокол от изслушването пред дисциплинарно наказващия орган.

Д. съвет е приключил изясняването на фактите и обстоятелствата по делото с Решение №2 от 22.04.2021г. В същото се съдържа становище, че се установяват нарушения, изразяващи се в допуснато забавяне на предприемането на коригиращи действия за отстраняване на неправилно изпълнените показатели по проекта и представяне на необходимата документация за верификация на средствата от УО на ОПД. Д. съвет намира, че с неизпълнение на възложените със Заповед № ЛС-04-1514 от 17.11.2017г. на оправомощения заместник- министър задължения да ръководи цялостното изпълнение на проекта, да извърши всички необходими действия за неговото успешно приключване и отчитане, както и да извършва контрол върху правилното разходване на финансовите средства, Н. Д. е извършила дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 89, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗДСл, а именно неизпълнение на служебните задължения и забава изпълнението на служебните задължения.

Дисциплинарно дело №1 от 2021г., ведно със събраните по делото доказателства, протоколите и решението на дисциплинарния съвет, е представено на министъра на правосъдието с докладни записки № 91-00-45 от 22.04.2021г. и рег. № 91-00-45 от 14.05.2021г.

С процесната Заповед № ЧР-03-95 от 22.06.2021г. на министъра на правосъдието на основание чл. 90, ал.1, т. 2 от ЗДСл във вр. с чл. 89, ал.2, т. 1 и т. 2 от ЗДСл на служителя Д. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“. В същата е посочено, че служителят в качеството си на ръководител на екипа за управление и изпълнение на проект „Усъвършенстване модела на съдебните експертизи“ не е осъществил в достатъчна степен контрол върху правилното разходване на финансовите средства, както и не е предприел своевременно необходимите действия за предоставяне на необходимата финансова информация и корекции в ИСУН.

По делото са представени длъжностна характеристика за длъжността директор на Дирекция „Взаимодействие със съдебната власт“, както и формуляри за оценка на изпълнението на длъжността от висшите държавни служители, заемащи ръководни длъжности и експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции за периода 24.06.2019г.- 31.12.2019г. и за периода 01.01.2020г.-31.12.2020г. на Н. Д. за длъжността „финансов инспектор по ЗЧСИ“, дирекция „ Взаимодействие със съдебната власт“.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е валиден административен акт, тъй като е издадена от компетентен орган по см. на чл.92, ал.1 от ЗДСл, в предвидената от закона писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл.97, ал.1 от ЗДСл. Изложената е фактическа обстановка, посочено е съответното правно основание на налагане на дисциплинарното наказание. Спазено е императивното изискване на чл.93, ал.1 от ЗДСл за изслушване на държавния служител.

Съдът намира за неоснователно възражението за нарушаване разпоредбата на чл.94, ал.1 от ЗДСл, според която дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. В закона липсва легална дефиниция на понятието "откриване на нарушението", но от смисловото и логическо тълкуване на съдържанието на нормата се налага извод, че за да е открито нарушението дисциплинарно наказващият орган следва да има яснота по основните признаци на същото – извършителят на нарушението, деянието чрез които е осъществено, времето, мястото на извършването, обстоятелствата, при които е извършено и неговите последици, и доказателства които установяват тези факти. В случая, в писмото от зам.министъра и гл.секретар се съдържат само данни за предполагаемо нарушение, въз основа на които е разпоредено образуването на дисциплинарното производство и извършване на проверка по същите, чрез събиране на относими доказателства. Едва след постъпването при дисциплинарно наказващия орган на данните и доказателствените материали от проверката от ДС, може да се приеме, че нарушението е открито, тъй като са станали ясни основните му признаци – извършител, изпълнително деяние, време и място на извършване и всички релевантни обстоятелства. Поради това следва да бъде направен изводът, че срокът по чл. 94, ал.1 от ЗДСл е започнал да тече от датата на постъпване на становището на ДС при ДНА на 22.04.2021г., като заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е от 22.06.2021г., поради което съдът счита, че процесната заповед е издадена в двумесечния срок от откриване на нарушението.

Съгласно императивното правило на чл. 97, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДСл, дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган като в нея се посочват: описание на извършеното от държавния служител нарушение, дата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават и служебните задължения, които са били виновно нарушени.

Въпреки подробното изложение на обстоятелства по делото, въз основа на които дисциплинарнонаказващият орган е направил извод, че Н. Д. не е изпълнила възложените ѝ със Заповед № ЛС-04-1514/17.11.2017 г. на оправомощения заместник-министър на правосъдието задължения да ръководи цялостното изпълнение на проекта; да извърши всички необходими действия за неговото успешно приключване и отчитане; и да извършва контрол върху правилното разходване на финансовите средства; както и е допуснала забавяне на предприемането на коригиращи действия за отстраняване на неправилно изпълнените показатели по проекта и представяне на необходимата за верификация на средствата от ОУ на ОПДУ, не се извеждат конкретни изпълнителни деяние и обстоятелства, съдържащи елементи на фактически състав на дисциплинарно нарушение. На практика дисциплинарно наказващият орган, като е изложил обстоятелствата, станали основание за ОУ на ОПДУ да откаже верификация на средства по проекта, е вменил на жалбоподателката няколко дисциплинарни нарушения, посочени като извършени на 06.11.2020г., когато е изпратено искането за окончателно плащане и в периода от 01.03.2020г. до 30.09.2020г.-крайния срок за изпълнение на договора. Съдът приема, че само по себе си обстоятелството, че се е стигнало до отказа за верификация на проекта, не представлява основание за налагане на дисциплинарно наказание, като независимо от това, следва да се формулират ясно вменените дисциплинарни нарушения – с изпълнително деяние и обстоятелства при които е извършено. Следва

да се посочат ясно и конкретно кои действия и на какво основание е следвало да предприеме жалбоподателката, а не е предприела, или съответно от кои нейни действия е следвало да се въздържи тя. В случая, напр. за едно от нарушенията, свързано с надхвърлянето на бюджета по проекта е посочено, че е извършено на 06.11.2020г., когато е изпратено окончателното искане за плащане по проекта, без обаче да е посочено на коя дата е извършен разхода над одобрения бюджет, която евентуално би била действителната дата на нарушението, от която биха текли сроковете по чл.94, ал.1 ЗДСл. Също така относно неразпространението на материалите по дейност 3 на проекта и непроведеното обучение на 24 магистрати, съдебни служители и служители на разследващи органи, в заповедта не е посочено съгласно условията на проекта, до кога е следвало да стане това. Т.е. съдът намира, че в заповедта следва да се посочи ясно и конкретно датата до която е следвало да бъде предприето съответното действие според условията на проекта, а не тази на която е представен отчета към ОУ на ОПДУ. Датите до които е следвало да се извършат горните действия не са посочени в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. По отношение на вменените нарушения, не са изложени обстоятелства при които са осъществени те – основно са посочени непостигнатите резултати по проекта, но не е формулирани елементи от фактическия състав на нарушение, доколкото не се установяват конкретни действия, които е следвало да предприеме именно жалбоподателката. Като не са посочени конкретните причини, поради които не са реализирани целените от проекта резултати, не може да се направи и извод за вината, субективното отношение на жалбоподателката по отношение на тях.

Предвид горното съдът приема, че е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неясно описание на дисциплинарните нарушения. Дисциплинарното нарушение, за което се ангажира отговорността, следва винаги да е конкретно - да се посочи на коя дата какво точно е направил или не в нарушение или неизпълнение на служебните си задължения служителят. Следва да се маркира, че точното описание на деянието позволява на лицето да организира защитата си, както и от посочената дата на извършването му текат сроковете за образуване на дисциплинарно производство и за налагане на дисциплинарно наказание /чл. 94 от ЗДСл. /, отделно от това – при последващо подобно поведение на служителя- описанието на деянието позволява да се направи преценка дали вече за същото не е било наложено наказание, доколкото за едно нарушение може да има само едно наказание – чл. 90, ал. 2 ЗДСл.

В случая е налице общо декларативно изявление на дисциплинарно наказващия орган, от което не може да се установи действителното фактическо положение, поради което не е спазено императивното изискване на закона, а именно дисциплинарното нарушение да бъде описано от обективна страна. Нормата на чл. 97, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДСл е предвидена като гаранция за законосъобразното упражняване на предоставената на административния орган дисциплинарна власт и съответно като гаранция за защита правата на служителя. Несъобразяването на същата, респ. нейното неприлагане е самостоятелно основание за отмяна на оспорения индивидуален административен

акт.apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/[apis://base](https://apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201)

[h&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt4&type=201/apis://base=narh&doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201/](https://base.narh.bg/doccode=4706&topar=art97_al1_pt5&type=201)

От друга страна – в случая е наложено общо наказание за всички описани в заповед № ЧР-03-95/22.06.2021 г. нарушения, т.е. преценката на дисциплинарно – наказващият орган по чл. 91 от ЗДСл е за цялостното поведение, поради което установяване на несъответствие с материалния закон на едно от вменените дисциплинарни нарушения, влече незаконосъобразност на цялата заповед. Това е така, защото съдът не може да измени наложеното едно общо дисциплинарно наказание за цялостната дейност на жалбоподателя. Същото би представлявало подмяна на волята на административния орган, което е недопустимо. Ето защо макар всички вменени нарушения да са извършени при и по повод изпълнение на проекта „Усъвършенстване на модела на съдебни експертизи“, те имат различни като елементи фактически състави, поради което се касае за отделни дисциплинарни нарушения. За същите не може да се налага едно общо наказание- тъй като в хода на съдебното следствие едното може да бъде доказано, а другите не.

Основен принцип при реализирането на отговорността е за едно деяние да се наложи едно наказание. Изключение от това правило може да има, но само ако е разписано изрично -напр. в чл. 197, ал. 3 от ЗМВР, в НК при продължаваните престъпни деяния и т. н. Налагането на едно наказание за няколко нарушения възпрепятства правото на защита на дееца. Конкретно ответникът е компетентен да наложи наказанието, но е следвало да го дефинира за всяко едно нарушение и за всяко едно да има отделна санкция. Възможно е това да стане с една заповед, но при спазване изискването да не се накърнява правото на защита с излагането на ясни фактически и правни основания за всяко деяние и след като не е сторил това -ответникът е допуснал съществено процесуално нарушение.

Следва да бъде отбелязано, че е ирелевантно за настоящото производство образуваното дело пред АССГ, по жалба от министерство на правосъдието срещу отказ от верификация на проекта и налагане на финансови корекции, доколкото жалбоподателката носи дисциплинарна отговорност за неизпълнение на задълженията си като ръководител на проекта, независимо от резултатите по него.

Настоящият състав намира, че с оглед горепосочените процесуални нарушения, които рефлектират и върху материалната законосъобразност на заповедта, същата следва да бъде отменена.

С оглед изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя ще следва да се присъдят съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 650 лв., който съдът не намира за прекомерен с оглед чл.8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и фактическата и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №ЧР-03-95/22.06.2021г. на министъра на правосъдието, с която на Н. Д. Д. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“.
ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Н. Д. Д. от [населено място] съдебни разноси в размер на 650 /шестостин и петдесет/ лева.
Решението не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: